

אלון אלטרס

לרפי לביא, ידיד יקר
שהכיר לי מוסיקה זו

"ניגנו את מוזיקת החורף די הרבה" ארבעה קטעים

1. "האור שאני מותיר
עדין קים במחשבותי"
ובחצר במקום עמדי
אור שאיני מרגל בו
מחודד את הראיה.
אני יכול לראות את המחלה
מקוננת בצמחי המרפסת.
2. "כל מי שמכיר אותי מכיר
את הספור הזה".
במחנה הצבאי עמדה
מרחק מטרים אחדים
מדלת המרפאה, אמרה:
"אחרי שיגמר העסק המטמטם
עם הש"ג והמדים אסע
לניו-יורק".
3. שינה ובגדיה, בגדי היומיום נלקחים
אל השינה.
תחושת נעם מהירה עוברת
את עצם העפעפים.
4. "ניגנו את מוסיקת החורף די הרבה פעמים
עד כי איני יכול למנות. כשנגנו אותה
לראשונה, הדממה נדממה
ארבה מאד והצלילים מפרדים בקלל
לא קשורים אחד למשנהו,
כשנגנו זאת שוב בשטוקהולם
באוקטובר האחרון הבחנתי
כי המוסיקה הפכה מלודית.
כריסטיאן וולף חנה זאת לפני שנים
הלכנו מדברים לארך הרחוב הי,
והוא אמר: לא משנה מה נעשה
תמיד זה יסתים במשהו מלודי".

הערות: הציטוט בפתח קטע 2 וקטע 4 כולו מובאים מיצירתו של
ג'ון קייג' / "אינדטרמינס".

החשדנות שבתחילה אתה נאבק בה

1.

היא אינה כאן. עתה משרחקה אוכל
לדבר על פניה כפי שלמדתי
אותם שנתים כמעט.
היתה ממהרת להיטיב פניה
להסתיר חרדה שבלילות
היתה מדרגת בה
אם מתוך שינה ואם מתוך ערות.
אני מביט כך בהשקותך
את צמחי הבית עוקבת בדאגה
אחר הענותם למגע המים האלה.

2.

החשדנות שבתחילה אתה נאבק בה
חזקה מן המלים שאמרה
יכול לומר לגנותה וכבר
היא תרה אחר האורח החדש
היושב בבית בודקת
עד היכן מגיעה כנותו.

3.

עינים לא היתה מישירה אלא בחלום
ובו מרחיקה אל מקומות ואנשים
שלא חשדה בהם, רחוקים,
מרהיטי הבית, מן הצמחים דורשי החבה
וממני שאיני מבין.

4.

אני צריך להתחסס לאורח דבורה
בדרך אחרת לדעת כי יחס זה
מרגש אותה לומר לה דברים
ברורים שאף אותם תנסה
לדחות.

אלון אלטרס